

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713205942
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2713205942.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: M. I., nar. XX. M. XXXX, bytom E., E. XXX/XX, o 577,24 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 6. septembra 2017 č. k. 3C/271/2013-157 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne o zaplatenie sumy 577,24 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 15. februára 2011 do zaplatenia. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, 2, § 712 ods. 1, 2, § 713 ods. 1, 2, § 714 ods. 1, 2, § 715 ods. 1, 2, 3, 4 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších právnych predpisov), § 34, § 37 ods. 1, § 52 ods. 2, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1, § 92 ods. 8 ZoB (zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase postúpenia pohľadávky), § 297, 470 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskoršieho právneho predpisu). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu dňa 7. februára 2007 medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (VÚB a.s.) a žalovaným, pričom na základe žiadosti žalovaného z 28. mája 2007 bolo nastavené povolené prečerpanie na bežnom účte vo výške 398,33 eur. Žiadosťou o poskytnutie kontokorentného úveru flexidebetu z 28. mája 2007 žalovaný požiadal o poskytnutie úveru vo výške 16.000 Sk a právna predchodkyňa žalobkyne vystavila Oznámenie o nastavení kontokorentného úveru s limitom 12.000 Sk. Dňa 14. februára 2011 došlo k postúpeniu pohľadávky. Zmluvu uzavreli právna predchodkyňa žalobkyne a žalobkyňa, predmetom ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanému, vyplývajúca zo zmluvy o bežnom účte a úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala svoju vecnú aktívnu legitimáciu, konkrétne, že boli splnené predpoklady na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Banka však pred postúpením pohľadávky si nespĺnila povinnosť vyzvať žalovaného na splnenie záväzku, v dôsledku čoho je postúpenie neplatné. Preto súd prvej inštancie sa už nezaoberal hodnotením dôkazu oznámenia o postúpení pohľadávky (oznámenie by malo význam, ak by pred postúpením pohľadávky boli splnené zákonné podmienky podľa ZoB). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, v zmysle ktorých žalovaný bol v spore stranou úspešnou, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči

žalobkyni v konaní neúspešnej. O výške náhrady trov konania malo byť rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe, alternatívne zrušením a vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci. Žalobkyňa označila za absurdné, ak pod pojmom pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku sa rozumie len tá časť záväzku, ktorá sa stala už splatnou. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku (dlhu) zo zmluvy predstavuje zostatok dlhu žalovaného, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov, t. j. takúto pohľadávku tvorí nielen nezaplatená a splatná časť poskytnutých peňažných prostriedkov, ale aj nesplatená časť. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval aj pojem časť peňažného záväzku, je zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety, bude ho chápať v tom istom význame. Pokiaľ predmetné ustanovenie malo namysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to výslovne uvedené. Druhá veta ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB by bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, keďže v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, banka by už nemala čo postupovať. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/73/2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/228/2016. Žalobkyňa zdôraznila, že predložila v konaní oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 4 Obo 210/01 relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení. Žalobkyňa zastáva tiež názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a preto hovorí iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Uvedené vyplýva aj z ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis). Ak by zákonodarca mienil dotknutým ustanovením upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky, premietol by to do poznámky pod čiarou k ustanoveniu § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch. Norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB nezakladá občianskoprávnu povinnosť, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/20/2016, ako aj sp. zn. 5Co/122/2016, 9Co/15/2016 a 5Co/398/2015. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je preto podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia. S nedoručením takejto výzvy nemôže byť sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno preto spájať s aktívnou legitimáciou žalobkyne. Podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1172 dní, teda súčet všetkých omeškaní presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii § 92 ods. 8 ZoB postupca by konal v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Žalobkyňa poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016. Aktívnu legitimáciu žalobkyňa preukázala predložením oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP),

postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to i osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta.

7. Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 tohto zákona preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi.

8. Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiadúce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nespliatných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou).

9. Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (uvedené už odznelo v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove). Bolo by v rozpore s účelom ZoB a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska.

10. Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkou žalobkyne v odvolaní, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobkyne ako postupníka pohľadávky, keďže jeho účelom bola podľa názoru žalobkyne úprava výnimiek z bankového tajomstva. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Akceptujúc odvoláciu argumentáciu žalobkyne, spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Banka nepochybne má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je ale nevyhnutné, aby postupovala v súlade so zákonom, vrátane ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

11. Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom. Podľa novely O. z. zákonom č. 438/2015

Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, je zákaz postúpenia pohľadávky v rozpore so zákonom už aj výslovne upravený, v ustanovení § 525 ods. 2 O. z. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 1Cdo 147/2017). Preto možnosť odlišného dojednania podmienok postúpenia pohľadávky ani nebola možná.

12. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne (postupníka). Podľa platného právneho poriadku nie je daná viazanosť už vydanými skoršími rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, pritom výkladom predmetného ustanovenia ZoB sa už zaoberal NS SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 s vyššie uvedeným záverom.

13. Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 ZoB), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave ZoB.

14. Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013).

15. Súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že žalobkyňa nepreukázala prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 ZoB, a to písomnú výzvu banky dlžníkovi, ktorá je prvoradým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Bez právneho významu bol poukaz žalobkyne na trvanie omeškania žalovaného s plnením dlhu, uvádzaného v prílohe zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže omeškanie preukazuje skutočnosť, že došlo k splatnosti dlhu, nie však zákonný predpoklad výzvy právnej predchodkyne žalobkyne, adresovanej žalovanému.

16. K námietke žalobkyne, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, je potrebné uviesť, že cieľom dotknutého ustanovenia bolo sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov, napriek zaradeniu tohto ustanovenia do 14. časti právneho predpisu s názvom bankové tajomstvo, pričom podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, naopak prekrývajú sa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017).

17. Vo vzťahu k poukazu žalobkyne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 210/01, podľa záverov ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, je dôvodné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017, ktorý označil uvedené rozhodnutie za staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, keďže spočíva na diametrálne odlišných až protichodných princípoch ako právo obchodné. Uvedené rozhodnutie primárne rozoberá i predmetnú notifikačnú povinnosť. Rozhodnutie nevylučuje možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak by bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky. Argument žalobkyne poukazujúci na oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bol potom bez právneho významu, vo vzťahu k požiadavke splnenia zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré mali byť v zmysle § 92 ods. 8 ZoB naplnené už pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky,

ohľadom ktorej neboli splnené špeciálne podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt (postúpenie v rozpore so ZoB), bol neplatný právny úkon v zmysle § 39 O. z. (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017).

18. V predmetnom spore niesla žalobkyňa dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však neunesla a v dôsledku toho bola žaloba súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá, pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní.

19. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania, podľa ktorého bolo aplikované ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého vznikol úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, voči žalobkyni v konaní neúspešnej. Náhrada trov konania žalovanému priznaná nebola, keďže podľa obsahu spisu žalovanému trovy konania nevznikli.

20. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol úspešný aj v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 v spojení § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

21. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.